

neque donentur, neque in usum profanum convertantur, aut in loco indecoro reponantur, sed a sacrista in loco Ecclesiae contermino comburantur, atque earum cineres in sacrarium projiciantur. Vetus tamen ne inconsulto Episcopo fiat, ad vitandam destructionem illarum imaginum, quæ antiquæ artis christianæ signum præseferant.

VI. Volumus postremo et speramus diligentem adhibendam esse a nostris parochis curam circa sacrarum imaginum vestes. In harum ornatu vitandum et prohibendum est ab ipsis, quidquid nostræ religionis spiritum dedeat, vel prototyporum virtutibus offendat, vel profanum sapiat, vel irrisionibus occasionem præbere possit.

TITULUS VII.

DE SACRIS RITIBUS.

I. Ecclesia Catholica de sacri sui cultus majestate ac splendore summopere sollicita semper fuit, tum ut per sacros ritus ipsamet fides divina ostenderetur, et summæ in Deum reverentiæ suæ sensus panderet, tum ut immensum, quem possidet thesaurum in sacramentis, ac præcipue in sacratissima Eucharistia, ad quam omnia in religione tendunt, quasi cingeret et ornaret. Cum vero hi sacri ritus ac cæremoniæ ab apostolica traditione ac avita disciplina institutæ magnam christiani populi eruditionem, veræque fidei protestationem contineant, fidelium mentes ad rerum altissimarum contemplationem sustollant, et devotionis etiam igne inflamment (1); idcirco opportunum magnopere erit, eorundem significationem, data occasione populo exponere, uti Tridentina Synodus fieri præcepit de sacrosanctæ Missæ tenore et ritu, de Sacramentorum cæremoniis, deque cæteris aliis catholicæ liturgiæ partibus, ut majori cum reverentia et animi devotione sacris interesse discat (2).

II. Memoria semper retineant sacrorum administrari, gravi peccato conscientiam suam maculari, qui receptos Ecclesie Catholice ritus notabiliter negligeret, pro libito ommitteret, et in novos mutaret (3).

III. Parabitur nova Ritualis Romani editio, usui hujus provincie accommodata, ut ubique in ea observetur et in omnibus functionibus habeatur opportuna conformitas; sitque tam copiosa, ut non solum ecclesiis omnibus sufficiat, sed et clericis qui illius exemplar præ manibus habere ad se magis magisque instruendos, aliosque docendo exoptent.

(1) Sixt. V Constit. *Immensa æterni Dei*, 22 Jan. 1582.

(2) Conc. Trid. sess. XXII *De Sacrif. Missæ* cap. 8 sess. XXIV cap. 7 *De ref.*

(3) Id. sess. VII *De Sacram. in gen. can.* 13.

TITULUS VIII.

DE CANTU ECCLESIASTICO ET MUSICA.

Quum ad significandos excitandosque animi affectus sonus apte dispositus plurimum conferat, cantus et musica a laudibus divinis numquam abfuerunt. Testantur veteris fœderis libri, in quibus legitur, quod, curribus Pharaonis et exercitu in mare projectis, Moyses et filii Israel carmen cecinerunt Domino (1), et quod in templo Hierosolymitano Levitæ deputati erant, qui Dominum in psalmis laudarent et canticis, in cytharis et cimbalis jubilationis. In novo testamento Apostolus Paulus hoc ipsum commendavit, dum fideles hortatur, ut loquantur sibimetipsis in psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes Domino in cordibus suis (2). Iis inhærens Catholica Ecclesia prout cæteras artes, ita harmoniarum concentum ad laudem Dei, a primis jam sæculis admisit in liturgia sua ad promovendum simul fidelium ædificationem. Sed cum facillime in musica misceantur sacra et profana, caute agendum esse voluit, ut omnia quæ pietatem impedirent, potius quam foverent, omnino eliminarentur. Tridentina quidem Synodus Ordinariis præcipit, ut ab ecclesiis musicas eas, ubi sive organo, sive cantu, lascivum aut impurum aliquid miscetur, arceant (3). Unde Benedictus XIV: «Hoc etiam procul dubio ad Episcopi officium pertinet, ut synodalibus decretis ecclesiasticæ musicæ rationem, quatenus in diœcesi sua opus esse cognoverit, ad certas regulas exigat atque componat, ut corda fidelium ad pietatem excitet, non aures solas, sicuti fit in theatris, inani voluptate demulceat (4). Hac ipsa de re constitutionem edidit (5), sicut et alii Summi Pontifices fecerunt (6), et sæpe Sacræ Romanæ Congregationes; novissime autem illa sacrorum Rituum, quæ instructionem splendidissimam dedit Episcopis Italiæ (7).

Ecclesie igitur traditionibus, legibusque insistentes, quæ sequuntur monendo et observando decrevimus.

I. Cantus vere et proprie ecclesiasticus est ille, qui firmus dicitur, seu Gregorianus a Sancto Gregorio Magno, qui ejusdem instaurator ac promotor fuit et de quo fovendo, et rite instaurando datæ sunt

(1) Exod. XV, 1. (2) Ephes. V, 19. Coloss. III, 16.

(3) Conc. Trid. sess. XXII. Decr. *De observ. et vitand. in Miss. sacrif.*

(4) *De Syn. Diœc. lib. XI, cap. 7, n. 1.* (5) *Annus qui* 19 Febr. 1749.

(6) Alexand. VII, 23 April. 1657. Decr. Innoc. XI, 20 Aug. 1692.

(7) *Ordinat. pro sacr. musica* 24 Sept. 1884.

litteræ a Summis Pontificibus Pio IX et Domino nostro Leone XIII (1), Hic cantus cultui divino est adaptatus, et ad glorificandum Deum, mentesque sursum fovendas aptissimus, adeo ut illius harmonia, si recta fuerit, castis auribus, cordibus piis maxime conveniat (2). Illum esse omnis cantus ecclesiastici fontem nullo alio supplendum, atque sanctius quid et sublimius aspirare, quam omnes illos modos, qui labentibus sæculis in usum venerunt, et musicæ profanæ inservire solent, rerum periti non negant. Adlaborandum itaque omnino est tam ab Episcopis, quam a capitulis, et ab omnibus ecclesiarum rectoribus, ut hujusmodi præstantissimi cantus usus foveatur et restituatur, ita ut omnes abusus et corruptelæ in illius modo et methodo introductæ prorsus et quam citius eliminantur. Hoc ut facilius obtineatur, statuimus imprimis, ut in omnibus seminariis cantus scholæ instituatur vel foveatur, ubi a peritissimis viris in veri cantus gregoriani cognitione et praxi, juxta Smi. Dni. Leonis XIII monita, omnes alumni edoceantur (3): statuimus etiam, ut summa diligentia curent omnes qui ecclesiis præficiuntur, capitula præsertim cathedralia, ut quidquid minus recte in hac gravissima re inveniatur fieri, quam primum reformetur, ac semper graviter et devote, non vero cursim peragatur, et ad normam apostolicarum præscriptionum ordinetur.

II. Hæc dum statuimus, cantus harmonici seu figurati, utpote a sæculis in ecclesiam introducti, usum minime reprobamus (4). Sed cum nullus certe erit, qui inter cantum sacrum et scenicas modulationes discrimen aliquod non desideret, sonosque profanos in ecclesia tolerari non ægre ferat, volumus ac jubemus, ut hujusmodi cantus sit gravis et castus, domui Dei, et laudibus divinis apprime accommodatus (5). Nullus itaque cantus musicus umquam admittatur in ecclesiis, qui artis christianæ legibus non conveniat, quique proinde gravitate et decore, puritate et majestate non distinguatur et excellat. Invigilare volumus ecclesiarum rectores, ut huic præscriptioni obediatur, et ne ullæ introducantur modulationes scenicos modos imitantes, vel levitatem mundanam redolentes, vel denique tales, quæ nimio instrumentorum et vocum conclamantium magis, quam concinentium, strepitu, animi distractionem, potius quam ædificationem pietatemque pariant et nutriant. Illud etiam caveri debet omnino, ne fiant verborum divisiones, transpositiones, neque plures,

(1) Brev. 3 Mai 1873. Brev. 15 Nov. 1878. Decr. S. Rit. C. 10 Apr. 1883.
 (2) Bened. XIV, *Encycl. Annus, qui.*
 (3) Conc. Trid. sess. XXIII cap. 18. De ref. (4) Bened. XIV *Encycl. cit.*
 (5) Bened. XIV, *Encycl. cit.*

longæque repetitiones, et illud in primis, ne nimia prolixitate sacer concentus protrahatur, cum absque dubio, et ut omnibus compertum est, non modo id ad fidelium devotionem fovendam minime conferat, sed immo haud parum noceat, et fastidio sit. Redeant præsertim cathedralia nostra ad opera illa, quæ ab antiquis ipsarum musicæ magistris concinnata fuere, et quarum thesaurus in suis archiviis servatur, atque ad eorum normam, utpote classicam et vere ecclesiasticam, moderni cantus rectores alia sanctitati et decori divini cultus apprime congruentia conficiant.

III. Similia dicenda sunt de instrumentis musicis ad cantum adhibendis. Per longam sæculorum seriem aliis in musica instrumentis Ecclesia vix usa est, præterquam organo. Quod si præter illum, alia admisceri instrumenta ex ipsius Ecclesiæ indulto libeat, ob oculos habendum est monitum Benedicti XIV, musica scilicet instrumenta adhiberi, «ut cantantium vocem corroborent et sustineant, minime vero ut opprimant et sepeliant, et solummodo ad vim verborum cantui adjiciendum, ut magis magisque audientium mentibus eorum sensus infigatur, commoveanturque fidelium animi ad spiritualium rerum contemplationem, et erga Deum, divinarumque rerum amorem incitentur» (1).

IV. Ipsius organi sonus nec voces cantantium opprimat, nec mentes audientium offendat, ejusque moduli sint incessu graves, melodia casti, ab omni artificii vanitate alieni, divino tandem, quod agitur, officio rectissime convenientes (2).

V. Dum ergo compositiones harmonicas cum organo et instrumentis permittimus, volumus tamen, ut omne vitetur, quod levitatem, nugas sæculares, theatralem sonum sapiat, seu voces et verba negligendo, mutilando vel premendo, sonis tantum alliciat, atque aures titillando sensui lenocinentur (3).

VI. Dominicis Adventus et Quadragesimæ usus instrumentorum in Ecclesia prorsus prohibetur, præter illud quod fagote dicitur ad intonationem secure faciendam usitatum. In Missa, sub elevatione, ipsum quoque organum vel omnino sileat vel graviori et dulciori sono cum omni melodia et suavitate pulsetur (4).

VII. Intra Missam solemnem cantiones omnes in lingua vulgari prohibemus (5). Nihil intra divini sacrificii oblationem canatur, nisi

(1) *Encycl. cit.* (2) *Cærem. Episc. lib. 1. cap. 28 n. 11.*
 (3) *Conc. Trid. sess. XXII. Decr. cit. Cærem. Episc. loc. cit. n. 12.*
 (4) *Cærem. ibid. n. 9 lib. II cap. 8 n. 70.*
 (5) *S. R. C. in Valentina, 22 Mart. 1862.*

ex ipso Missali, et ex propria diei Missæ desumptum. Post Missam, et in aliis functionibus cantiones admittimus patrio idiomate conditas, dummodo eorum argumentum et melodia vere ædificet, et falsæ, ineptæ, vel profanum sapientes prorsus eliminantur. Immo optandum est, ut iis in functionibus fideles omnes uno ore et corde, in hymnis et canticis religiosis, pios animi affectus ad cœlestia dirigant, eorumque voces ascendant ad thronum gratiæ et misericordiæ.

VIII. Quemadmodum cantus Ecclesiastici scopus plane pessum datur, si eo dirigatur, ut aures tantum inani voluptate demulceat, ita cultus divini majestas, nisi cantores tales sint, qui Ecclesiam non deceant. Mulierum in cantantium choro Ecclesiæ usu non recipiuntur in sacra liturgia, quia illas, et cultus divini leges, et cantus liturgici dignitas plane arcendas edicunt. Decernimus itaque et mandamus, excludendas prorsus esse ab odeo cantorum. Licitum tantum sit, Missas solemnes, aliasque sacras functiones cantu prosequi monialibus, aliisque fœminis in comunitate degentibus. Licebit etiam puellis in minoribus et ruralibus ecclesiis, ubi cantores deficiant, et in functionibus ad eas speciatim pertinentibus uti sunt novemdiales filiarum Mariæ, exercitia mensis Mariani, et alia hujusmodi. Parochi invigilent, ne occasione hujus permissionis, aliquis abusus introducatur, et præcipue ne diversi sexus personæ simul concentus musicos peragant.

IX. Laici vero, qui ad officium canendi in Ecclesia admittantur, religiosi sint, ac vitam vere christianam ducentes; tales nimirum qui quod ore cantant, corde credant, et operibus comprobent (1). Proprio autem munere pie decenterque ipsi fungantur, et illius sanctitatem semper præ oculis habeant. «Quid enim beatus, inquit S. Basilius, quam in terra concentum angelorum imitare, et hymnis et canticis creatorem laudare?» (2).

TITULUS IX.

DE ECCLESIIS ET ORATORIIS.

Deus cujus deliciæ sunt esse cum filiis hominum (3), templa sibi extruenda voluit, ubi in augustissimo amoris Sacramento nobiscum sit usque ad consummationem sæculi (4). Templum ergo, utpote tabernaculum Dei cum hominibus ad habitandum cum eis (5), sanctum est, Dei structura est, Dei ædificatio est, domus orationis, in

(1) Conc. Carthag. IV. Can. 10. (2) Epist. 1, ad Gregor.
(3) Prov. VIII, 31. (4) Matth. XXVIII. 20. (5) Apoc. XXI, 1.

qua omnis qui petit accipit, qui quærit invenit, et pulsanti aperietur (1). In ea ingressi per baptismum, filii Dei nominamur et sumus (2), Spiritu promissionis Sancto signamur, Deum adoramus, sacratissimam et unice dignam ipsi hostiam offerimus, a peccatis mundamur, pane cœlesti reficimur, Dei verba audimus, quibus fides nutritur, spes erigitur, charitas fovetur. In ea tamquam cives sanctorum, et domestici Dei habitari permittimur, et ad cœlestium contemplationem vocati, colloquia cum Deo miscemus, ejus dona consecuturi donec in cœlesti Hierusalem in perpetuum permansuri ingrediamur et summo nostro bono, Deo scilicet, in ævum perfruamur. Locus ergo iste sanctus est, in quo orat sacerdos pro populo, ideoque eum decet omnis sanctitudo (3) nihilque in eo nisi sanctum, nisi ad pietatem trahens, nisi ad venerationem excitandam idoneum inveniri debet.

Eapropter, ut nostræ provinciæ templa, tam ea quæ sunt, quam quæ in posterum extruenda sint, sanctitatem, decorem, munditiam spirent, iisque sint instructa quæ eorum dignitas, Christi religio, et ecclesiastica disciplina requirit, capita quædam ex decretorum Ecclesiæ thesauro delibantes, sequentia proponimus, et ut executioni, quantum fieri possit, religiose mandentur, decernimus.

I. Quamvis Ecclesias et publica oratoria extruere pium et laudabile opus sit, a sacris tamen canonibus statutum est, nemini id licere nisi veniam ab Episcopo in scriptis obtinuerit (4), quæ dari nequit, quin prius constet de necessaria dote ab ipso Ordinario præfigenda, prout sufficiens sit ad conservationem, ornatum, et instaurationem, atque pariter comprobetur, nec alicujus juri præjudicium inferri, nec aliis incommodis occasionem dari (5). Vetitum est similiter jam erecta templa novis constructionibus amplificare vel mutare, nisi præhabita Ordinarii licentia, cujus examini et approbationi subjicienda est novæ Ecclesiæ, oratorii, seu cappellæ adumbratio.

II. Locus pro nova Ecclesia extruenda, quoad fieri possit, editus ac prominens eligatur, uti ab antiquissima traditione, ab Apostolis derivata, commendatur, in memoriam Salvatoris nostri, qui Calvariæ monticulum ascendit ad se ipsum pro omnium salute immolandum, et ut significetur civitas sancta Ecclesia supra montem posita (6).

(1) Matth. VII, 8. (2) S. Joann. III, 1. (3) Ps. XCII, 7.
(4) Can. *Nemo* 8. De consecr. Can. *Ecclesias* de cons. cap. *Cum olim* de privileg. cap. *Auctoritate*. De privileg. in 6.
(5) Can. 9. De consecr. dist. 1. Can. *Quidam* 10 caus. 18 quæst. 2.
(6) Matth. V. 14, 16, 18.—Apoc. XXI, 10.